

عنوان مقاله:

دو گونه زبان روایی در منظومه های غنایی از ابتدا تا آخر دوره ی تیموریان

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان و ادب فارسی (نشریه سابق دانشکده ادبیات دانشگاه تبریز)، دوره 71، شماره 237 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 31

نویسندگان:

زهرا مددی - دانشگاه ارومیه

علیرضا مظفری - عضو هیات علمی دانشگاه ارومیه/مدیر کل آموزش دانشگاه ارومیه

عبداله طلوعی آذر - دانشگاه ارومیه

خلاصه مقاله:

منظومه های غنایی بخشی از ادبیات فارسی هستند که به روایت داستان می پردازند به همین جهت زبان توصیفی در آنها کاربرد زیادی دارد. زبان منظومه های غنایی در دوره های مختلف یکسان نبوده و بر اساس اوضاع فرهنگی، اجتماعی و سیاسی دگرگونی هایی در آن ایجاد شده است. در این پژوهش به مقوله زبان توصیفی-تشبیهی و توصیفی-استعاری پرداختیم. برپایه این منظور ۹ منظومه غنایی از ابتدا تا دوره تیموریان انتخاب شده و با انتخاب ابیاتی از بخش های مختلف آنها زبان توصیفی-تشبیهی و توصیفی-استعاری مورد بررسی قرار گرفته است. این منظومه ها به طور کلی به دو دوره اول و دوم تقسیم شده اند. در دوره اول سه منظومه ویس و رامین، ورقه و گلشاه و شیرین و خسرو دهلوی بررسی شده و نشان داده ایم که این منظومه ها بیشتر مبتنی بر تشبیه بوده و دارای جملاتی کوتاه تر و زبان ساده تری هستند. در دوره دوم شش منظومه لیلی و مجنون و خسرو و شیرین نظامی، همای و همایون خواجوی کرمانی، لیلی و مجنون و یوسف و زلیخای جامی و مهر و مشتری عصار تبریزی بررسی شده و نشان داده ایم که این منظومه زبان توصیفی استعاری داشته و دارای تتابع اضافات و جملات طولانی تری نسبت به دوره اول هستند. کلید واژها: ادبیات غنایی، منظومه ها، زبان استعاری، زبان تشبیهی، توصیف

کلمات کلیدی:

ادبیات غنایی، منظومه ها، زبان استعاری، زبان تشبیهی، توصیف

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1199716>

